

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

Hely

Idő

Személy

Helvszám

Szerző:

Cím:

Forrás:

BUDAPEST ÉJJELE

Utazik a tej

1960. sept. 18

És az Újság

Vincze András a küszöbön áll, két kezét zsebbe sülyesztve, barna kalapját a tarkóra lökve. A főgarázmester 90 kilóját keretbe fogja az irodaajtó tokja. Élőkép a rendíthetetlen nyugalomról, aki állja a környék ostromát, ha a motorzúgás ellen lázadnak, aki szembeszegül a motorokat hűtő, olajat sűrítő téli fagyoknak, aki tartálykocsikban forró vizet hoz a Széchenyi-fürdőből és itatja a hűtőket, hogy gyorsabban induljanak a masinák, aki ponyvából emel falat a Kelenvölgybe zúduló hideg szél elé, és így védi kétszázöt kocsiját, aki műszaki előadásokat tart a gépkocsivezetőknek, s aki az erősen befogott embereknek soron kívül is ad szabadnapot, s ha olyan albérletben laknak, ahol nem lehet nappal pihenni, hát szerez egy jobbat.

Vincze András a küszöbön áll, és figyelő birodalmában, a csillaggarázsban — teteje a csillagos égbolt — az induló életet. Felbúgnak a motorok — most még gyorsan és vidáman —, árnyékok mozognak az udvaron, és félórás közökben húszasával kanyarodnak ki a kapun a teherautók, hogy másnap délig hordják a tejet, a vaját, a sajtót a város minden sarkába.

— Jó reggelt — köszön Czakó János.

— Jó reggelt neked is — bökö a kalapjához Vincze és a köszönésen nem is mosolyog, mert itt a nap éjfélkor kel. — Merre indulsz ma?

— Ujpestre az ötös járatban — jön a felelet, s néhány perc múlva nagyot kiált a 72 lóerős motor és kigurul a kelenföldi csillaggarászból a három és féltonnás Rába. A Bartók Béla úton már járt a locsolókocsi, emléket a nedves úttest őrzi. A Körtérnél kanyar jobbra, át a Petőfi-hídon, Nagykörúton, újabb kanyar a Dohány utcára, még egy a Rottenbiller utcára, a láb nyomja a féket és a Rába megáll a Tejipari Vállalat udvarán. Teherautó teherautó mellett, közöttük anynyi út, hogy egy ember súrolva az oldalakat elmehet. Dübörögnek a kannák, kocognak a tejesüvegek, hátrál az egyik kocsi, előrelép a másik, s a vezetők néhány centiméteres helyért minden tudásukat próbára teszik.

Szarvas István és Sélinger Rudolf keze beljebb segíti a kannákat, az üvegeket a kocsiba, azután Szarvas előre ül. — Mehetünk, Jancsi bácsi — és a nagy kocsi majdnem súrolva a mellette levőt, kicsúszik az utcára. A Damjanich utcai gyermekotthonnál a fékre tapos a láb; hátul Sélinger előre húz három kannát. Szarvas lerántja őket, és a kapuba állítja. Megérkezett a tej a reggeli kávéhoz.

Dózsa György út, Váci út. A járdákon, az úttesten egy lélek se, de a gyárak világos ablakai, a gépek dübörgésétől remegő föld jelzi, hogy a falakon belül nem alszik a világ.

Czakó szájában fénylik a cigaretta, keze a kormányon. A nyitott ablakon friss szél vág be, a Duna szagával illatosítva és összekócolja a szőke haját. Szarvas Pista mellette bóbiskol kicsit Ujpestig. A 21 éves test kívánja a pihenést.

— Itt megállunk? — kérdezi Czako. A fiú szemé nyílik. Már az Árpád úton fut a kocsi.

— Igen. — Megállnak. Szarvas hátraszalad és a kocsi két kannával könnyebb lesz. És végig az Árpád úton a vasútállomásig kannák, üvegek sorakoznak a fűszerüzletek, tejcsarnokok előtt.

— Villamos jön mögöttünk, Jancsi bácsi — figyelmeztet Szarvas.

— Akkor lassítok — bólint Czako. A villamos két utasával elrobog, s a kocsi a járda mellé kanyarodik. Így kevesebb az út a nehéz kannákkal a kézben, a valamikori egyházi árvaházból lett gyermekotthonig. A rákospalotai állomásnál nagyot pördül a kormánykerék, s a teherautó visszakanyarodik az Árpád útra, hogy a másik oldalt is ellássa tejjel. Kapnak a kórházi betegek, néhány közért és az Ujpesti Bútorgyár asztalosai.

A kocsi három szekeret előz. Békésen kocognak a lovak Főtről, Mogyoródról dinnyével, paradicsommal, paprikával az

újpesti piacra. A motor zajára a szunyókáló kocsisok felkapják a fejüket, de a kocsi már messze szalad, és meg sem áll a Dej Hajógyárig. Itt szabadul meg utolsó terhétől, hátrahagyva a gyári büfénél és a konyhánál a kannákat, az üvegeket.

Az első forduló lement, futás vissza a Rottenbiller utcába yoghurtért, tejfölért, vajért, krémsajtért, mert reggel nyitnak a boltok, és a háziasszonyok bosszankodnak, ha hiányzik valami.

Vidáman fut a kocsi, mert hátrahagyta terhét. Szarvas elől, Sélinger hátul pihen, s a nehéz kannáktól feszülő karizmok kissé megereszkednek. Czako szájában villan a cigaretta. Kilenc éve vezeti kocsiját és a csilingelő tejesüvegek adják a hangversenyt.

Hajnali fél négy. Még egy forduló áruval, és még egy forduló, amikor összeszedik az üres kannákat, az üvegeket, és akkor déli egy óra lesz. Szarvas István a munkásszállóba megy, Sélinger Rudolf a

Vágóhid utcai lakásra, Czako János vissza Kelenföldre a csillaggarázsba, olajjal, benzinnel etetni a Rábát. Utána ő is megebédel az üzemi konyhán, és indul haza, a Csarnok tér ötébe, az első emeleti lakásba, aludni. Az ajtó zárva. Az asszony még dolgozik a népszámlálási adatokon a Statisztikai Hivatalban.

A test kinyújtózkodik az ágyban, a kéz lapozza a reggeli újságot, de az ujjak erejét elveszi az álom. Csúszik az újság a föld felé, alszik a gépkocsivezető. És éjfélkor újból felzúg a motor az udvaron.

— Jó reggelt — köszön Czako János.

— Jó reggelt, neked is — bökö a kalapjához Vincze, és nem is mosolyog, mert ezen a vidéken a nap éjfélkor kel. Czako vezeti a kocsiját, Szarvas mellette, Sélinger hátul bóbiskol egy kicsit. Viszik a tejet télen, nyáron, minden éjjel, hogy a város reggelizzen.

Pesold Ferenc